DE LA FEREASTRA

SORIN FRANCISC

Insula era pustie, nu se afla decît casa noastră acolo, ne refugiasem cu multă vreme înainte de pe continent pentru a uita de război, dar surprinzător, războiul era lucrul despre care discutam în fiecare zi fără să ne amintim că din cauza lui ne aflam în acel loc, în acest loc aş putea chiar să spun, şi, ciudat, totul a început de la un banal ceai pe care Alice l-a pus la făcut într-o dimineaţă, ca în orice dimineaţă de altfel, dar de data asta ceaiul nu voia să se facă, nu ştiam de ce, dar eram sigur că nu voia, apa era pusă de vreun sfert de oră pe reşou şi nu fierbea, temperatura ei nu crescuse nici măcar cu un grad, ba chiar puteam să jur că se răcise deşi era numai o impresie „s-a făcut cald al dracului" observă deodată Jolly şi ne-am dat cu toţii seama că aşa este, transpiram din abundenţă. Maurice îşi scosese batista ca să se şteargă pe frunte, dar era prea puţin, mult prea puţin, i-ar fi trebuit un ditamai prosopul şi cred că nici măcar un prosop nu i-ar fi fost de-ajuns, Darina se plîngea de clima asta idioată „mai bine alegeam o insulă din Marea Nordului" spusese ea de cîteva ori dar nimeni n-o luase în seamă, era din ce în ce mai cald, aerul devenise aproape irespirabil „sînt patruşnouă de grade" strigă deodată Nat, Maurice se uită la termometrul de pe peretele scorojit după care încuviinţă aruncînd nervos batista exact în faţa mea, păcat că nu se mai face odată ceaiul ăsta oftă Alice într-o doară iar în acel moment ne-am dat cu toţii seama ce se întîmplă, se vorbea de luni de zile de o nouă armă, oamenii de rînd ca noi îi ziceau Bandamoebius, alţii butelie Klein, Darina a început să lăcrimeze şoptind cu voce fals îngrijorată că războiul ne-a ajuns pînă şi aici deşi sînt sigur că nu pricepea mai nimic, Jolly însă a fost cel

mai calm, a sărit sprinten şi a luat ibricul de pe reşou pentru ca imediat să vedem mercurul termometrului de cameră coborînd destul de lent, dar coborînd totuşi, patruşopt, patruşcinci, treişnouă, „vă daţi seama” a întrebat îngîndurat Nat, „vă daţi seama ce se întîmplă”, da’ a răspuns Alice bucuroasă că a înţeles şi ea ceva „se face ceaiul, precis se face ceaiul” dar noi toţi ceilalţi am ştiut că nu despre asta e vorba, ne-am repezit cu toţii la fereastră şi am privit afară, nu se mai vedea deloc verdeaţa, totul era roşu, un roşu murdar, un roşu care pulsa, ca o inimă, ca sîngele prin artere, un roşu pe care-l simţeai că trăieşte şi-am înţeles că acolo sîntem noi cinci, cinci oameni, fiinţe întoarse pe dos ca o mănuşă, deformaţi, gigantici, contopiţi într-un singur trup, doamne, ce s-o fi întîmplînd în oraşe exclamă Maurice, bănuiam că acolo corpuri uriaşe se striveau unul pe altul din cauza aglomeraţiei, oamenii erau propriii lor prizonieri, ca şi noi, desigur, ne speriasem cu toţii, să ieşim din încăperea asta ţipă deodată Darina, să evadăm, să evadăm şi o luă la fugă spre uşă iar noi eram atît de îngroziţi încît ne-am luat după mintea ei de gîscă şi am urmat-o fără să ne gîndim că afară aveam să ne răsucim nu ştiu cum, nu ştiu de ce, să ne contopim într-un singur trup ce a umplut toată insula chiar a şi dat un pic pe dinafară căci de atunci picioarele Alicei, dacă le mai pot spune picioare, se bălăcesc în valurile oceanului, iar noi toţi privim cu un singur ochi prin ferestrele casei şi ne vedem înăuntru tot pe noi, pe ceilalţi.